

Ustanovení §u 239. ex. ř. neplatí pouze ohledně rozvrhového usnesení vyneseného prvou stolicí, nýbrž také pokud se týče rozvrhového usnesení změněného rekursní stolicí.

D ů v o d y :

V §u 234. ex. ř. jsou stanoveny hranice, v nichž jest věřiteli dostavivšímu se k rozvrhovému roku dovoleno brojiti stížností proti rozvrhovému usnesení. Toto ustanovení platí nejen ohledně rozvrhového usnesení, vydaného prvou stolicí, nýbrž také ohledně rozvrhového usnesení změněného rekursní stolicí. Neboť poslední usnesení jest rovněž — pouze změněným — rozvrhovým usnesením, a lze tedy proti němu brojiti jen za týchž podmínek, jako proti usnesení původnímu. Dovolací stěžovatelka dostavila se k rozvrhovému roku svým vykázaným zástupcem. Jest tedy z brojení proti rozvrhovému usnesení ohledně toho, co bylo přikázáno věřitelům A. J. a F. Z., vyloučena, mohla-li při roku odporem uplatňovati své námitky proti nárokům věřitelů, na něž byl nyní brán zřetel, a opomenula-li toho. Dle §u 213. ex. ř. může pak následující věřitel vznésti odpor nejen proti existenci a výši předchozích pohledávek, nýbrž také proti existenci a pořadí zástavního neb ukojovacího práva, jež pro ně požadováno. Neboť dle tohoto ustanovení poskytnuto zcela všeobecně právo odporu proti přihlížení k nárokům ohlášeným a ze spisů plynoucím beze všeho rozdílu, oč jest odpor opřen. Skutečně pak dostavivší se vznesli v jednom případě (F. S. a S.) odpor proti nároku, ježto »zástavní právo neexistuje«. Proti pohledávkám A. J. a F. Z., na něž vzal rekursní soud v rozvrhovém usnesení zřetel, nepodala dovolací stěžovatelka žádného odporu. U první pohledávky praví se v protokolu o rozvrhovém roku »žádný odpor«; u druhé pohledávky jest toto prohlášení: »Dr. M. v zastoupení... prohlašuje, že souhlasí, aby byl brán zřetel na tuto pohledávku, a to před pohledávkami ohlášenými pod pol. x) protokolu ze dne 17./5. t. r., s podmínkou, že pro tuto pohledávku existuje soudcovské právo zástavní, kteroužto otázku přenechává rozhodnutí soudu«.

Toto prohlášení nemůže však býti pokládáno za odpor, zvláště ne za odpor proti existenci zástavního práva, poněvadž právě ohledně zástavního práva nezahrnuje v sobě žádného popírání. Nelze proto dle §u 234. ex. ř. bráti zřetele na odpůrčí důvody, jež dovolací stěžovatelka uplatňuje proti tomu, co bylo přikázáno na pohledávky jmenovaných. Bylo proto dovolací stížnost, aniž nutno pouštěti se dále do jejího věcného odůvodnění, zavrhnouti (§ 526., odst. 2. c. ř. s.).

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. října 1915, č. j. ^{RI 465/15} 1.)